

GREC

FESTIVAL
DE BARCELONA
ESTIU 2024

© Foto: Marta Mas

EL MISANTROP La Brutal

Teatre Grec
2 i 3 de juliol

Ajuntament de
Barcelona

Fitxa artística

Direcció: **David Selvas**

Dramatúrgia: **Sergi Pompermayer i David Selvas**

Versificador: **Pablo Macho Otero**

Ajudantia de direcció: **Francesc Marginet**

Interpretació: **Pol López, Mireia Aixalà, Alex Pereira, Norbert Martínez, David Menéndez, Júlia Genís, Laia Alsina i Albert Prat**

Escenografia: **Alejandro Andújar**

Disseny de vestuari: **Marta Pell**

Ajudantia de vestuari: **Patricia Carrión**

Espai sonor i música: **Paula Jornet i Adrià Jornet**

Audiovisuals: **Mar Orfila**

Disseny del so: **Efrén Bellostes**

Equip tècnic i de producció:

Cap tècnic: **Enric Alarcón**

Tècnic de llums: **Oriol Mestre**

Tècnic de so: **Efren Bellostes**

Regidor: **Marc Berraondo**

Una coproducció del Grec 2024 Festival de Barcelona, el Teatre Lliure i La Brutal.

La Brutal porta a l'actualitat 'El misantrop', una de les obres més conegudes de Molière

El muntatge arriba al Grec amb dramaturgia de Sergi Pompermayer i David Selvas, que també el dirigeix

Pol López i Mireia Aixalà protagonitzen l'obra, que es podrà gaudir en vers gràcies a la versificació de Pablo Macho Otero

La companyia La Brutal estrena en el marc del Grec 2024 una versió ambientada en el món actual d' *El misantrop*, una de les obres més conegudes de Jean-Baptiste Poquelin, més conegut com a Molière. L'obra, que es podrà veure els dies 2 i 3 de juliol al Teatre Grec, suposa la segona incursió de La Brutal al festival: ja hi va participar a l'edició de 2020 amb el musical familiar *El màgic d'Oz*, signat per Marc Artigau.

El misantrop de La Brutal manté l'esperit del clàssic de Molière però l'actualitza i situa la l'acció en un espai eminentment contemporani: una empresa discogràfica. Pol López i Mireia Aixalà són Alceste i Célimène, els protagonistes d'aquesta comèdia que gira al voltant de les relacions socials teixides amb hipocresia i de la importància de les aparences, circumstàncies que ja eren importants en el context d'escriptura de l'obra original i que ara, en plena era de les xarxes socials, prenen una nova rellevància.

David Selvas, actor, director i fundador de La Brutal, dirigeix aquesta nova aproximació al clàssic de Molière i en signa la dramaturgia amb Sergi Pompermayer, amb qui ja havia fet tàndem al *Timó d'Atenes*, de W. Shakespeare i que també es va encarregar de la dramaturgia de *Don Joan*, un altre Molière estrenat per la companyia.

Amb aquesta proposta, La Brutal referma el seu compromís amb la renovació dels clàssics i la voluntat que textos que ja són universals s'actualitzin adaptant-se a l'imaginari del públic contemporani com han fet a la recent *Romeu i Julieta*, de W. Shakespeare, en què la dramaturgia de Joan Yago posava el pes del conflicte en la violència i el romanticisme passava a un segon pla.

L'estrena d'*El misantrop* s'emmarca dins d'una de les línies que el Grec traça en la programació de l'edició 2024, en què el festival reivindica els clàssics i proposa un recorregut per la història del teatre amb produccions actuals inspirades en textos que són clàssics del teatre i que es podran veure a diferents sales de la ciutat.

Sinopsi

Alceste està enamorat de Célimène, una dona expansiva, vital i amb grans aptituds socials que xocaran amb la manera traumàtica que té Alceste de relacionar-se amb la hipocresia i la manca de valors de la societat. La versió de La Brutal explica la mateixa història, però l'ambienta en una empresa discogràfica de l'actualitat. Els personatges fan servir mòbils, toquen instruments, canten, ballen... i miren de trobar algun equilibri en aquesta foguera de les vanitats que són les xarxes socials. Tot ha canviat, però tot continua igual, com Molière ja es va encarregar de denunciar fa més de tres-cents anys.

Nota del director

Abans de triar un clàssic per portar-lo a escena, la primera pregunta que em faig és on i com ressona el text, avui dia. Preguntes com: Temàticament, segueix sent vigent? Planteja conflictes que, tot i tenir segles d'antiguitat, ens segueixen afectant? Conté preguntes que ens qüestionen com a individus i com a societat?

El misantrop te molts "sís" però també alguns "nos". Les relacions de poder que fa uns anys enteníem com a part indissociable del context històric de l'autor i del text, ja no són una excusa, s'hi amaguen punts de vista masculistes, homòfobs o racistes. El feminisme, les noves visions sobre el gènere i el privilegi, etc., han dinamitat les estructures patriarcal i aquest terratrèmol ha afectat profundament al teatre, com no podia ser d'una altra manera.

Per això hem fet una adaptació radical del text. Radical com ho és el mateix *Misantrop* en els seus punts de vista. *El misantrop* de Molière trenca amb tot, bàsicament per la hipocresia de la societat i per la gelosia. El nostre és molt menys victimista i molt més crític amb ell mateix, molt més conscient del que perd en sortir del sistema.

A la nostra societat hi regnen les xarxes socials, amb els múltiples perfils i cares que ens permeten generar de nosaltres mateixos. Sovint, la vanitat, el trollisme, la hipocresia, allò que és políticament correcte, etc., és el que ens mou a les xarxes. Però, enmig d'aquest magma, on queda la nostra essència, allò que som o que volíem ser? Què perdem pel camí? Com canvien els nostres projectes vitals a mesura que ens fem grans? Com impacten en nosaltres les malalties que genera una societat hiperconnectada i que es mou per l'èxit? Som capaços de parar? Quina esperança hi ha de canviar les coses des de dins, si decidim quedar-nos-hi?

Aquestes són algunes de les preguntes que el nostre *Misantrop* dispara. Amb una adaptació punyent i actual del Sergi Pompermayer, i uns versos lluminosos i profundament juganers del Pablo Macho.

David Selvas

Nota del dramaturg

Val la pena fer El misantrop avui en dia? La resposta, a parer meu, és que sí, perquè el conflicte d'Alceste, el seu protagonista, és absoluta i esgarrifosament actual. Podem entendre perfectament que algú (potser fins i tot nosaltres mateixos) estigui fart de la hipocresia, tant en les relacions humanes, com en la política, com en els posts que es penguen a les xarxes socials, que tingui aquella sensació de que tothom, en certa manera, sempre menteix, i que ja no hi ha diferència entre la veritat i la mentida perquè les paraules han perdut el seu sentit original. El que avui ens queda llunyà del text original és el món que ens mostra Molière (aristòcrates a qui no els hi cal treballar i que dediquen tot el seu infinit temps a divagar i conspirar) i també el rol que ocupen les dones, tant en l'obra com en la societat del moment. És en aquests dos aspectes on la nostra versió ha esdevingut més lliure. Alceste i Célimène son una parella d'avui en dia, que es relacionen en igualtat de condicions, amb carreres professionals potents en el negoci musical, on les relacions públiques, la imatge i els contactes son indispensables per assolir l'èxit. Un món que Alceste troba buit, fals i pernicios i del qual vol fugir. I això és el que provoca una profunda crisi de parella entre ells dos, i no un reguitzell d'infidelitats de la Célimène, Perquè el nostre Alceste, influït per les idees de pensadors actuals com Mark Fisher, acaba arribant a la conclusió que, per sortir d'aquesta roda on tots estem girant, s'ha de deixar tot enrere i marxar lluny de la societat. Que, com Thoreau fa cent cinquanta anys, només a la natura s'hi pot trobar la veritat.

Sergi Pompermayer

Nota del versificador

Adaptar un clàssic sempre és un repte, però també és la millor escola possible. No és per res que Newton deia que, si havia aconseguit mirar lluny, no era per la seva pròpia grandesa, sinó perquè s'havia enfilat damunt les espatlles de gegants. I per enfilat-se a un gegant s'ha de grimpar. En aquest cas, això volia dir mirar d'entendre què va fer Molière en el seu context per intentar fer el mateix en el nostre. Podia ser que no ho aconseguís, però com més llunyà col·loquem l'horitzó més interessant és el viatge.

Si volia estar a l'alçada de la tasca, els reptes es multiplicaven. Havia d'escriure uns versos que fessin avançar la trama igual que ho faria la prosa sense perdre el plaer estètic de l'alexandrí, respectar la mètrica sense renunciar a la llengua més oral possible, mantenir la rima consonant sense que agafés massa protagonisme, barrejar enginyosament les reflexions filosòfiques amb l'humor i els jocs de paraules sense sonar pedant ni anar a buscar l'acudit... No, la tasca no era fàcil. Però no ens enganyarem, m'ho he passat teta amb el Jean-Baptiste.

Pablo Macho Otero

Sobre David Selvas

David Selvas és actor, director i fundador de la productora escènica La Brutal. Debuta com a actor el 1994 a l'obra *Estrelles en un cel de matinada*, de Lev Dodin, dirigida per Jaume Melendres i esdevé conegut per al gran públic com a actor de televisió en sèries com *Nissaga de Poder* o *Laberint d'Ombres*. El 1998 debuta al cinema sota la direcció de Ventura Pons a *Carícies*, amb qui torna a col·laborar a *Amic/Amat* en un dels papers protagonistes, pel qual rep el Premi Paco Rabal al millor actor. Selvas consolida la seva carrera al cinema amb *Pau i el seu germà*, de Marc Recha (presentada al Festival de Cannes); *A la ciutat*, de Cesc Gay; *Celda 211*, de Daniel Monzón; o *Che: Guerrilla*, de Steven Soderbergh, entre d'altres.

Sense abandonar la tasca d'intèrpret, el 2005 s'estrena com a director teatral amb *El virus*, de Richard Strand i *Who is p?, un Assaig Obert sobre Pier Paolo Paolini*, presentada a l'Espai Lliure el 2006. Posteriorment estrena *True West*, de Sam Shepard; *La gavina*, d'Anton Txékhov; *Hedda Gabler* de Henrik Ibsen; *Oleanna* de David Mamet; i *L'habitació blava*, de David Hare, primer muntatge de La Brutal, seguit pel *Timó d'Atenes* de W. Shakespeare, i *Don Joan* de Molière, protagonitzats per Julio Manrique. Més recentment, ha dirigit *La meravellosa família Hardwicke*, de Christopher Durang; i *Romeu i Julieta*, de W. Shakespeare.

Sobre Sergi Pompermayer

Sergi Pompermayer debuta com a autor dramàtic el 1997 amb *Zowie*, guardonada amb el XXV Premi Ciutat d'Alcoi i estrenada al Teatre Lliure amb direcció de Lluís Homar. Ha escrit *El Sexe dels Objectes*, *Refugiats*, *Top Model*, *Llum de Guàrdia* (amb Julio Manrique), *Oddi*, *New Order*, *Sacrifici*, *Ossos*, *Blues*, *La Comèdia de las Mentiras* (amb Pep Anton Gómez), *Bouvetøya*, *la necessitat d'una illa* (amb Julio Manrique, Cristina Genebat i Ivan Benet), el llibret de l'òpera familiar *La Cuina de Rossini* per al Gran Teatre del Liceu i *Amèrica*. També ha realitzat les dramatúrgies de *Timó d'Atenes* de W. Shakespeare, *Don Joan* de Molière i *Instruccions per fer-se feixista* de Michela Murgia. Juntament amb Marc Artigau i Julio Manrique, va rebre el Premi Max a la millor adaptació teatral per *Carrer Robadors* de Mathias Énard. Les seves obres han estat traduïdes al castellà, a l'anglès, el portuguès, el txec i el grec.

Com a guionista, ha escrit per a *Plats Bruts*, *Porca Misèria*, *Lo Cartanyà*, *La Riera*, *Ask Lara* (Premi Emmy 2012), *Jet Lag*, *Moncloa ¿dígame?*, *L'un per l'altre*, *La Sagrada Família*, i la sèrie documental *Matchday*, *Inside FCB*.

Enllaços d'interès

[Web companyia](#)

[Enllaç informació](#)

[Material gràfic](#)

Departament de Premsa

Institut de Cultura de Barcelona
La Rambla, 99. 08002 Barcelona
Telèfon 933 161 069
premsaicub@bcn.cat

Enllaç al canal de Telegram del Grec
<https://t.me/joinchat/AAAAAFW4Gbhdyc7HJRSSlg>

Enllaç al material de premsa:
<https://www.barcelona.cat/grec/ca/presentacio-premsa>

Gestió d'acreditacions per premsa
estrenes@eicub.net

Més informació a:
www.festivalgrec.barcelona
www.barcelona.cat/barcelonacultura

Premsa del Grec Festival

Neus Masferrer
grecfestival_premsa@bcn.cat
626 05 25 07

Belén Ginart
fginart@bcn.cat
678 47 92 29

Guillem Talens
gtalensm@bcn.cat
662 62 73 50

Maria Ustarroz
mustarroz@bcn.cat
678 53 88 69